

Є штрих, без якого немає картини...
Я міг би так само сказати про людину,
Про ту, що залишилася там, під Москвою,
Такою далекою та близькою.

Про те...
Ні, не можу я дівчину зрадити!
А може — неправда?
А може — боюся?

Боюся, як ти, що на людях бояться
Розпусти у чистих картинах фламандців;
Боюся, як ти, що Венеру Мілоську
Хотять одягти у сорочку з віскози;
Боюся звичайного людського штриху,
Як ти, що про підлість шепочуться тихо,
Рахуючи нишком не ратні дороги,
А в теплом ліжку легкі перемоги...
А сталося так:
Тільки ніч — перед боєм,
І ми цілу ніч — наодинці з тобою.
Як зла чарівниця, що в лагідність грає,
Звела нас війна на передньому краї.
Між нами про завтрашній бій — ані слова,
І тільки очей переривчаста мова,
І тільки цигарки знервованій затяг,
І тільки природи розпачливий натяк
На те, найгірніше і найсвятіше...
А раптом уже не побачимось більше?
А раптом?..
Ми ж разом ходили до школи!..
А раптом
не будемо разом ніколи?..
О серця мого калатання зрадливе!
Раніше, такий соромливий на диво,
Тебе не наважився б жодного разу
І подумки я поцілунком образити.
А ти мене просто, без слів зрозуміла...
І щось ув очах твоїх більше світило,
Ніж просто любов і ніж ласка жіноча, —

Життя дарували твої мені очі!
Життя! — хай не вічне, а тільки до ранку,
І захист любові — як щит спартанки:
Коли пощастить повернутись додому,
То тільки із ним або тільки —
на ньому...

І я повернувся...
Пробач мені, мила,
Пробач, що сказати про тебе боюся.
Боюся того, що, вважають окремі,
Крапками'лиш можна сказати в поемі.
Я б міг написати,
як зайшли ми в палатку
В далеку ту ніч —
і поставити три крапки...
Три крапки, що засобом є ідеальним
Святу чистоту обертати в бруталне.

Я міг би описувати знову і знову
Усе, що було перед тим і потому,
Про горе війни...
Але в цьому випадку
Я можу сміливо поставити три крапки —
Три крапки, що всім означають відоме:
Велику любов,
І велику утому,
І подвиги ратні,
І сльози перонні,
І бланки стандартні
Листків похоронних...
Та штрих є.
Без нього неповна картина.
Я міг би так само сказати про людину,
Про ту, що зосталася там, під Москвою,
Такою далекою, але близькою!
«Війна усе спише», — казали про тебе.
А це — освятить, а не списувати треба!

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.